

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Krupičkové a soudců Tomáše Foltase a Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyně: **I. D.**, zastoupena Mgr. Václavem Slukou, advokátem se sídlem U vršovického nádraží 873/2, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2024, č. j. 20 A 15/2024-24,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Václavu Slukovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

### Odůvodnění:

#### I.

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 4. 2024, č. j. KRPA-115036-10/ČJ-2024-000022-ZZC, žalovaná zajistila žalobkyni za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů. Žalobkyně byla za tímto účelem zajištěná již počtvrté, naposledy v roce 2020. V předchozích případech byla doba jejího zajištění stanovena s ohledem na nutnost obstarání náhradního cestovního dokladu. Poslední rozhodnutí o zajištění vydané v roce 2020 Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) zrušil rozsudkem ze dne 7. 12. 2020 pro nemožnost zajistit náhradní cestovní doklad potřebný za účelem realizace správního vyhoštění.

#### II.

[2] Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu, v níž zejména namítla nemožnost realizovat účel zajištění a jeho nepřiměřenou délku. Městský soud žalobu

zamítl. Uvedl, že se žalované podařilo obstarat žalobkyni v roce 2020 v relativně přijatelné době po jejím zajištění náhradní cestovní doklad pro návrat do země původu. Tato skutečnost svědčí o tom, že výkon správního vyhoštění je přinejmenším potenciálně možný. Jiné překážky správního vyhoštění žalobkyně netvrdila. Městský soud aproboval i stanovenou délku zajištění s ohledem na podrobný popis kroků nezbytných pro realizaci správního zajištění ze strany žalované. Zajištění žalobkyně posoudil jako přiměřené i s ohledem na její pobytovou historii a dlouhodobý nelegální pobyt na území (bez pobytového oprávnění a od roku 2015 s vědomím o svém vyhoštění).

### III.

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost s odkazem na důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Namítla, že závěry soudu nemají oporu ve spisech. Stěžovatelka podle svých tvrzení podala žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany, tudíž měla být předána do Zastávky u Brna. Rozhodla-li žalovaná o její detenci v Bělé – Jezové pochybila a její rozhodnutí nemá oporu ve spisech. Městský soud i žalovaná tak zatížily svá rozhodnutí nezákonností, pro kterou je stěžovatelka navrhuje zrušit.

### IV.

[4] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[5] Nejvyšší správní soud předepisuje, že se na nyní projednávanou věc užije § 104a odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 4. 2021, podle něhož platí: *Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.* V nyní posuzované věci totiž městský soud rozhodl po nabytí účinnosti příslušné novely s. ř. s. a současně rozhodoval specializovaný samosoudce (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021-36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, či ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34).

[6] Návazně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky. Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, jehož závěry se uplatní i v nyní projednávané věci (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2022, č. j. 7 As 167/2022-23, ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021-23, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 23. 7. 2021, č. j. 4 As 156/2021-50, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 As 148/2021-44, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Azs 242/2021-21, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021-45 atp.). Z uvedené judikatury vyplývá, že o přijatelnou kasační stížnost se může

pokračování

jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[7] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Městský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatelky. Městský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[8] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[9] Městský soud při zjišťování skutkového stavu věci postupoval v souladu s právní úpravou a navazující judikaturou (§ 3 a násl. správního řádu a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-48, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-65, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004-43, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS, a ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71). Ani v procesu dokazování nedošlo k žádným zásadním vadám (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011-112, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015-51, ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45 atp.).

[10] Městský soud rovněž dostal povinnosti přihlížet z moci úřední k nezákonnostem zajištění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2023, č. j. 5 Azs 96/2021-39, č. 4456/2023 Sb. NSS, bod 43). Přezkoumal jak zákonnost důvodu, tak i přiměřenost zajištění. Uvádí-li stěžovatelka, že byla žadatelkou o mezinárodní ochranu, a měla být proto umístěna do jiného zařízení pro přijímání cizinců, nenachází její tvrzení oporu ve spisech. Naopak, ze spisu je patrné, že stěžovatelka podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 11. 4. 2024 již v zařízení pro zajištění cizinců, tedy až po vydání rozhodnutí o zajištění. Kasační soud přitom nepřehlédl, že stěžovatelka v žalobě tvrdila, že této její žádosti (páté v pořadí) nebylo vyhověno. Sama stěžovatelka nadto uvedla, že danou žádost podala za účelem vyřešení pobytové situace. Jedná se tak *prima vista* o azylově zcela irelevantní důvod a žádost stěžovatelka podala zjevně účelově, protože ta nesleduje ochranu soukromého subjektivního práva, se kterým je spojena. Samotné vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany pak souvisí s omezením možnosti vydat rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2023, č. j. 5 Azs 50/2021-45, č. 4555/2024 Sb. NSS), nikoliv bez dalšího s nemožností zajistit žadatele o mezinárodní ochranu.

[11] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4., usnesení téhož soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021-32). Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[13] Ustanovenému zástupci, Mgr. Václavu Slukovi, se ve smyslu § 35 odst. 10 s. ř. s. přiznává odměna za zastupování spočívající ve dvou úkonech právní služby (příprava a převzetí zastoupení a písemné podání ve věci samé - podání kasační stížnosti). Za jeden úkon právní služby přísluší podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) částka 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna ustanoveného zástupce činí částku ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2024

Lenka Krupičková  
předsedkyně senátu